

Učiteljski tovariš

Stanovsko politično glasilo J. U. U. — sekcije za dravsko banovino v Ljubljani

Mesečna priloga »Prosveta«

Uredništvo in aprova: Ljubljana, Frančiškanska ulica 4/1. Rokopisov ne vračamo. Nefrankanah plačam ne sprejemamo. Izhaja vsak četrtak. Naročnina letno 60 Din. za inozemstvo 80 Din. Član sekcije J. U. U. plačuje list s članarino. Oglaš po ceniku in dogovoru, davok posebe. Pošt. šif. ruš. 11.153. Telefon 3113

Upravičenost borbe

Za vsako dejanje, ki ga stori posameznik ali kaka organizacija, mora obstojati neka nujnost in moralna upravičenost. Ako te nujnosti in upravičenosti ni, sloni borba na trhljih nogah samovolje, ki pa ne črpa sil za borbo iz življenjske in moralne upravičenosti, je medla, slaba in obojena na neuspeh. Borba uspe le tam, kjer za to obstoja življenjska nujnost, da življenje samo tira poedinca ali organizacijo v boj, bodisi za dosego materialnega ali moralnega cilja.

Vsi veliki boreci, ki so uspeli v svojih prizadevanjih, so uspeli edino radi tega, ker so poslušali glas narave, ki jim je kazala smoter, jim dajala moči in narekovala pot, ki naj jo uberejo, da dosežejo ta smoter.

Vsi veliki dogodki so uspeli le radi tega, ker so imeli v sebi življenjsko kal, življenjsko nujnost.

S tega stališča moramo presojati tudi borbo, ki jo vodi danes jugoslovansko učiteljstvo. Ako je upravičena, bomo uspeli, ako ni, bomo podlegli.

Odveč bi bilo narekovati vse materialne potrebe učiteljstva, kakor: zboljšanje plač, stalnost, povrnitev odtegnjenih doklad, nastavitve abiturientov itd. kakor tudi idealne težnje: večja svoboda pouka, sodobni učni načrti, zboljšanje učilnic itd. — ki so stvari, katere bistveno zadevajo učiteljevo zasebno življenje, kakor tudi službeno delovanje.

Vse to so stvari, ki so neobhodno potrebne za pravilno vzrast učiteljeve osebnosti, so kakor kos kruha, ki ga vsak dan potrebuje za svojo prehrano.

Učitelj, ki ni zadosti plačan, ki se ovira v delu, katerega najbolj in edino sam pozna, mora v boj, ker ga v to silo življenje, ki ga prikrajšuje v njegovi vzrast.

Lačen človek mora v borbo, da si prisluži kruh, idealen učitelj mora v borbo za pravice stanu in šole, če ne, ga bo življenje pomandralo in izvrglo, kakor potepta vse slabotne in lene.

Borba za učiteljske pravice je torej nujna, moralno upravičena in neizprosna, je del obče življenjske borbe, ki je včasih hujša in gorkejša, drugič milejša, obstoja pa vedno.

Učiteljstvo je ono, ki oblikuje v vsaki dobi ljudi, katerih oblikovanje ne sme nikdar zastati, ampak mora stremeti vedno naprej, v novo dobo, v nova iskanja, v nova obzorja. Zato se zaganjajo v učiteljstvo vse sile, ki bi hotele imeti vpliv v svoji dobi, žele si ga pridobiti zase, za svoje namene. Eni hočejo tek dobe zavreti, drugi pogoniti naprej. Ta ideološka in politična borba raznih svetov zadeva z vso močjo ob učiteljstvo, ki stoji kakor graniten kolos, ki veceplja mladim dušam nazore, ne ekstremne in ne konzervativne, ampak vedno sveže in stremeče k novim ustvaritvam duha in rok, samo izpostavljeno bliskom in pretresom, mora graditi trdne in plemenite značaje, vzgaja vrline, katere mu plačujejo s preganjanjem in šikanami.

Učiteljstvo na eni strani uči lepo in odkriva mladim vse lepote duše in občuti po drugi strani vse surovosti prenapetežev, ki jim ni za pravilno vzrast pokolenj, ampak samo začasno, mogoče nekajletno oblašt in moč. Zato bi učiteljstvo, ki bi klonilo tem začasnim veljakom, storilo največji greh, ako bi zatajilo svoje pravo poslanstvo — iskanje resnice in napatka k ustvaritvam novih dobrin — in bi se jim vdinjal; pravo oblikovanje bodočega pokolenja ki zašlo na stranpoti, ki bi ob svoji moški dobi preklelo učiteljstvo, ki ni razumelo svoje dolžnosti, ampak se je zaradi lastne koristi vdalo izdajalcem narodove bodočnosti.

S tega stališča je borba učiteljskega stanu neizprosno nujna in se mora dobojevati do konca, ker to ni samo borba za učiteljev kruh, ampak za narodovo bodočnost.

Nihče iz naših vrst ne sme stati ob strani in čakati, kaj mu bo dodelila usoda. V borbi je moč in edino borba dovede človeka do uspehov.

Borba ustvarja jeklene in kremenite značaje, borba povzroča najboljše selekcijo, borba rodi vero v lastno moč.

Tudi v učiteljskih vrstah raste zaupanje v uspehe, ki so dosegljivi le pogumnim in vztrajnim. Oklevanje ni dovedlo še nikogar do začrtanega smotra. Vera v lastno moč nas dviga in edino ta vera nam vlija pogum, da vztrajamo.

Učiteljstvo ne išče privržencev ali strahopetnih pristahev, nego hoče vzgojiti plemenit in delaven rod.

Učiteljstvo ne bo našlo pri tem delu dosti pomagačev med drugimi stanovi, zaradi drugačne duševne usmeritve nekaterih poklicev, ki jim je glavno njihovo blagostanje, čeprav gre na škodo drugih. Učiteljstvu pa je aksiom vsega prizadevanja: omika in prospeh vseh narodovih plasti.

Se manj prijateljev bomo dobili med političnimi strankami, ki streme za strankarsko političnimi uspehi, in sta jim šola in učiteljski stan le toliko in toliko časa mar, dokler jima služita.

Kriza značaja

Bistveni del vzgoje je vzgoja značaja. Šele kadar smo pri človeku vzgojili njegov značaj, lahko uspešno pričemo človeka vzgajati za življenje in za življenjske potrebe same. Saj izobrazba sama ne more pomeniti mnogo, ako ni izobraženec sam v času svojega izobraževanja pridobil si tudi notranjih duševnih vrednot v oblikovanju svojega značaja.

Brez pravega pomena bi postala vsa vzgoja, pa najsi bo to državljanska, politična, gospodarska, stanovska, verska ali socialna, če bi se ta vzgoja ne opirala na značaj poedinca in celote. Ta vzgoja bi ne imela trajnega pomena ter bi bila podobna pisanju v vosek, ki ob spremembi toplote zgubi svojo obliko. Ker pa mora biti vzgoja poedinca, kakor tudi vzgoja naroda zgrajena na trdnih temeljih tako, da je to, kar je danes belo, tudi jutri belo, ne pa, da je to, kar je bilo večeraj zveličanje, danes greh. Zato je potreba predvsem, da se spremeni naziranje človeške družbe.

Čuden pojav, da se smatra za posebno spretnega oni, ki zna prilagoditi svoje pričanje trenutni politični situaciji ter na račun drugih žeti zato gotove koristi, bi se moral z vso silo zatirati. Ugotoviti moramo, da se teh slabih pojavov še najmanj opaža v vrstah jugoslovanskega učiteljstva ter tudi v vrstah ostalega državnega uradništva, ki mu je direktno ali indirektno poverjena vzgoja naroda. Treba pa je tu poudariti, da radi tega ne smemo zapirati oči pred resnico ter se zanašati brezpogojno na dobri značaj tega kadra poštenih ljudi, ki danes stojijo z vso vztrajnostjo na načelu značajnosti in ravne linije.

Teško narodu, ki hoče napraviti iz svojih vzgojiteljev hlapce, kateri naj bi služili narodovim strastem, mesto, da bi kot pravi vrtnarji vzgojitelji vzgajali in gojili v ljudskih srcih čut za pravico, poštenje, skupnost in za vse dobro, kar daje človeku znake višjega bitja. Gorje, ako se bo v ljudstvu pojavilo naziranje, da je vse ono prav, kar ono

Naš glas

Čuvajmo naš stanovski ugled!

Kdor ne spoštuje se sam, podlaga je tujčevi peti.

Koseski.

Stanovski ugled je nujna notranja etična sila posameznika, da ne ponižuje s svojimi postopki lastnega osebnega ugleda, temveč da vedno in povsod skrbi za neomadeževanost svoje osebnosti; stremeč, da se pri tem odlikuje z zdravim in logičnim mišljenjem, z vsestransko marljivostjo in z vzornim poklicnim, socialnim in organizatoričnim udejstvovanjem.

To jedro stanovskega in osebnega ugleda dobi važen zunanji izraz v pozornosti in priznanju, ki ga daje posamezniku in s tem posredno celotnemu stanu okolica in javno mnenje. Čim večje in vzvišenejše so dolžnosti, ki jih izpolnjujejo pripadniki stanu, tem večji ugled, spoštovanje in čast jim je priznana. Čim nesebičnejši in požrtvovalnejši so posamezniki pri izvrševanju svojih poklicnih dolžnosti, tem višja je stopnja njihove notranje vrednosti, njihova osebna čast.

Dalekosežnega pomena in važnosti učiteljskega stanovskega ugleda se zavedajo le oni tovariši, ki imajo razvit čut stanovske samozavešči ter smisel za vse kar obsega v učiteljskem stanu beseda »mi«, na kateri je zasnovana prijateljska vzajemnost, tovariška skupnost, stanovski ponos, čast in stremenje po spopolnitvi. Nam to poglavje ni — kup praznih besed in nepotrebnih fraz, temveč nujna stvarnost, o kateri moramo imeti čiste in jasne pojme.

Ugled vzgojitelja olajša težke vzgojne naloge ter ima v pedagoški poleg ljubezni velik pomen. V ugledu živi mnogo močnega, privlačnega in sigurnega. Čast in ugled sta največje premoženje, predvsem sta nujno potrebna nam poklicnim vzgojiteljem najširših narodnih mas. Kljub vsemu temu pa se ravno v zadnjem času opaža neko organizirano splošno blatenje in napadanje naše stanovske časti in ugleda in to često s sredstvi, proti katerim mi nimamo orožja za samobrambo.

Takšno pavšalno obrekovanje, zahrbtno denunciacije, napadanje celotnega stanu, podkivanje nečastnih dejanj in žalitev stanovske časti brez dovoljnih in tehtnih dokazov, je nekaj najgršrega. Ker ostaja na nas madež, kljub temu, da te nizkotne in zlonamerne pavšalne denunciacije niso opravilene, smo

Resnična moč se nahaja v nas samih — v stanovski učiteljski organizaciji. Komur so mar narod, šola in stan, naj pride med nas!

Duje Budak.

VSEBINA:

Upravičenost borbe.

Kriza značaja.

Naš Glas: Čuvajmo stanovski ugled. — Hočem.

— Film našega razvoja.

Naša vas: Prvi statistični podatki.

Ob živi potrebi naše kmetske nadaljevalne šole.

Splošne vesti. — Osebne zadeve. — Kaj vse pišejo o učiteljstvu, šoli, prosveti in JUU.

Učiteljski pravnik. — Učiteljska tiskarna.

— Mladinska matica. — Učiteljski pevski zbor. — Šolski radio. — Stanovska organizacija JUU. — Inozemsko šolstvo in učiteljstvo. — Novosti na knjižnem trgu.

— Listnica uredništva.

Ne smešimo in ne ponižujemo se sami med seboj! Vplivamo na sotovariše, da bomo pravilno razumeli svoje državljanske, poklicne in tovariške dolžnosti in pravice ter da bodo z resno voljo — kljub vsem notranjim odvrtnostim in zunanjim oviram — stremili za požrtvovalnim in zvestim izpolnjevanjem le-teh, in to ne radi moralnega in disciplinskega pritiska od zgoraj, temveč radi sebe samega. Z vzornim primerom in plemenit medsebojno tekmo razveseljujmo drug drugega ter si jačamo svojo zavest dolžnosti, a istočasno čuvajmo čast in ugled drug drugemu, šteditno se medsebojno pred vsemi sovražniki učiteljske sloge in skupnosti.

Resnična in globoka ljubezen do časti, ki počiva na takšnih temeljih, je najplemenitejša gonilna sila vsega učiteljstva. Sili ga k stalnemu poplmenitvenju sebe, k zvestemu izpolnjevanju vseh dolžnosti in k popolnemu požrtvovanju za delo. Tako bomo postali vsi vztrajnejši, izdržljivejši in smeļjši ter sigurni in trdni v vseh nevarnostih in v vseh življenjskih viharjih.

Stanovski ponos in stanovska samozavest naj nas vodita kot najzaneslivejši kompas v življenjskih položajih iz vseh zmešnjav, zahrbtnih napadov in pavšalnih obrekovanj.

Če bomo živeli po teh smernicah in iskali vedno sodnika v samem sebi, bo naša pot pravilna, požvižgali se bomo lahko na priznanje drugih, na oni zunanji lesk časti in ugleda. Res je, da je pozornost in priznanje javnosti največje in najvišje odlikovanje, ki je lahko izraženo vzgojiteljskemu stanu ter moramo radi tega stremeti z vsemi močmi, da to tudi dosežemo. Ostanimo pa nezagrenjeno in enako požrtvovalno v tem stremeljenju po spopolnitvi tudi tedaj, če krivično izostane to zunanje častno priznanje, moralno plačilo in zadoščanje. Radi stremljenja po priznanju, ne zaidimo nikdar več na stranpota. Ostanimo na ravni poti zvestega izpolnjevanja svojih dolžnosti in zvestobe do države (ki je pa nikakor ne smemo istovetiti z vladajočim režimom).

Bolje je živeti brez priznanja ter imeti notranje zadoščanje, kot pa se pred svetom nezasluzeno povzpeti najvišje, pred samim seboj pa ostati — majhen in osramočen.

Hočem

I.

Ziveti hočem kot učitelj-delavec in borec, a ne životariti kot kreatura brez smotrov in notranjih pogonov.

Delovati hočem na to, da bo naš stan pravilno upoštevan (ker upoštevan je še vedno bil) in cenjen, spoštovan in čuvan — a ne, da se bo vsak tak ali drugačen nepridiprav z godrnjanjem lahko obregal ob nas in trgjal naše duše, naš ugled, skupnost in enotnost zato, ker ne služimo njegovemu jarmu, ki nam ga z lepo hlinjeno ljubeznijo ponuja.

Hočem, da bo v vseh naših vrstah zavladalo nujno potreben nov duh, nova usmerjenost in nova delavnost, ki mora biti svetlo izkoriščenje naukov iz polpreteklosti našega stanu.

Truditi se hočem tudi za to, da ne bodo spremembe v režimih preveč karakteristično odsevale v naših premetitvah!

Hočem si ustvariti novo, sodobno stališče v podeželju, da moja usoda ne bo odvisna od vaskih mogotcev, niti od predsednikov in drugih činiteljev podeželskih političnih skupin.

Hočem, da bom v kraju, — ki sem ga v delu vzljubil in spoznal in v katerem sem s svojim delom več ali manj globoko zaoral brazde boljše bodočnosti ljudstvu — lahko mirno in brez bojazni selitvenih stroškov — ob posebnih burjah, — še nadalje deloval.

Hočem res dobro tistim, ki jih radi poklica ljubim — ljudstvu in tovarišem!

Tovariši! Tovarišica!

Kaj pa hočeš Ti? Ali se je že prebudilo Tvoje novo hotenje? Ali hočeš tudi Ti, kar hočem jaz? Razmisli in hoti!

1936 Svare Šiv.